

Pseudònim:

Nom: Albert Pedrerol Puig

NORAI

Quaranta-set centímetres d'acer i uns quants pams més fins a l'aigua em separen sobtadament de la mort. Serà una fi ennuegada però menys convulsa i estrepitosa que penjar-se de la corda de l'encenser o llançar-se de la torre. No vull destorbar a ningú, el batall lligat als peus, l'aigua salada i la fam dels peixos faran la feina.

Tan sols em retenen el segon de vertigen suspès en l'aire i els instants de mullena amarant-me la roba. És un mal pas inevitable, morir ha de ser incòmode de totes passades. El creador ho va voler així, no fos cas que les ànimes traspassessin amb massa lleugeresa.

I em reca deixar el poble sense el toc de les hores. Almenys si sabessin que obeeixo un últim disseny; la imatge de mi caient dins l'aigua com la campana que es va esfondrar durant el setge m'ha sobrevingut com una irredempta visió. Alguns encara se'n planyen, de la ruïna. Què són unes hores robades als feligresos en comparació amb la necessitat ineludible de prestar-me al meu fat.

Redeu, és fred aquest metall, els dits se m'enravenen. Hauria d'haver triat un norai de pedra. Si tingués a qui deixar les espadenyes, farien una bona herència, juntament amb la roba i les quatre almoines que he pogut arreplegar. Qui les trobi en traurà un bon profit. Maleïdes les guerres i aquell qui les va fer.

La terra ja no és de qui se la treballa i l'odi i la venjança no m'han pertangut mai. He intentat fer el cor fort, però ha estat endebades. Sobrevisc astorat per la por i tenallat per la desesperança, la ignorància m'aclapara. Marxo amb el convenciment que allà dalt ningú m'hi esperarà, és la meva condemna. Apostato. Amb mi no hi compteu més!